

graffiti

Дмитро Стельмах

графіті

Фарсмажор

F FOLIO

Дмитро Стельмах

Фарс-мажор

Текст предоставлен правообладателем
http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=4567649

Фарс-мажор: Фоліо; Харків; 2010

ISBN 978-966-03-5272-8

Аннотація

Нелегка щоденна праця поета-лірика, його непрості взаємини із колегами, редакторами та знайомими, а також із власною донькою, проблеми сучасної молоді, внутрішнє життя Спільки письменників з брудними чварами та інтригами переносять читача у переддень Помаранчевої революції – і все це в повісті Дмитра Стельмаха «Фарс-мажор».

Содержание

* * *

Конец ознакомительного фрагмента.

4

57

Дмитро Стельмах

Фарс-мажор

* * *

3 січня, субота

Тільки сьогодні прийшов до тям після святкування Нового року. Пішов подивитися, а чи нема там яких листів для мене в поштовій скриньці. Є! Від Владислава Ярівчанського! Не можу не навести його повністю, бо це для мене така радість і честь!

«Дорогий колего!

З київських пагорбів за нашим давнім звичаєм обсипаю різдвяним житом-пашницею!

Хай Вам ведеться завжди і в усьому, в малому і в великому кожного дня 2004 р. Року, який мусить змінити (і змінить!) долю нашої нації на краще.

Хай не втомлюється Ваша душа і розум у праці в ім'я нашої святої матері України.

Нехай Боже благословення витає над Вами, Вашими рідними і близькими.

Сердечно Ваш Владислав Ярівчанський».

Як радісно, що мене в моєму тихому Приірпінні не забув привітати голова Національної спілки письменників Украї-

ни! От саме в цьому я і вбачаю визнання мого поетичного внеску в сучасну українську літературу.

4 січня, неділя

Якщо хто ще не знає, що таке Приірпіння, розповім.

Приірпіння – це Ірпінь, містечко під Києвом, і велика околиця – Буча, Ворзель, Гостомель, і ціла низка сіл, моє улюблене Забуччя, де я замолоду частенько збирав солодкі приірпінські ягоди, де я не раз сидів у місцевій чайній, яка тоді називалася «Столова». Мальовничий край, який люблять письменники і поети, а в благословенному Ірпені є славний Будинок творчості письменників, на березі тихої звивистої річечки, осередок духовності і культури.

Як патріот свого краю, всі свої нові вірші я відношу передусім до «Ірпінського вісника», вулиця Мінеральна, 7, де вони неодмінно виходять друком у рубриці «Поезія нашого краю». У такий спосіб я прищеплюю ірпінчанам смак до естетики і поетичного слова. Ось як писала про мене в одній статті Зірка Нечитайло, головний редактор газети:

«Дмитро Порядний пише з думою про народ, з вірою в народ і часто виступає від імені народу, бо нерозривно пов'язаний зі своєю українською генезою, з корінням невмирущого козацького роду, з питомими джерелами високої духовності і тонкого ліризму».

Краще не скажеш.

5 січня, понеділок

Хотілося б пояснити мій творчий метод та особливості творчості.

Моя улюблена літературна форма розроблена мною самим, і називається вона квінтъемою. Квінтъема складається з п'яти строф, кожна з якої складається з п'яти рядків. Я – батько-фундатор приірпінської квінтъеми. Квінтъема – мій поетичний еталон у творчості. Можна сказати, що це народна і водночас салонна поезія. Багато кого мої квінтъеми дражують, але ж то все заздрощі нездар, які самі нічого кращого написати не можуть, ясна річ. Хто в нас критики? Ті, хто не відбувся в літературі.

Я завжди стояв на сторожі чистоти української мови і мелодики в поезії. Я завжди відстоював традицію рими у віршах і ніколи не подам руки тим, хто засмічує поезію так званим верлібром, чи білим віршем – набором слів, що має називатися поезією. Якщо писати без рими – то це білий вірш, а писати римовано – то чорними віршами? Відтак, я – негрилянський поет? Я – український поет. І вже саме це накладає на мене велику відповідальність.

6 січня, вівторок

Зайшов у гості мій найкращий друг Емік Гольдман. Емік – ветеран руху хіпі ще з початку сімдесятих. Носить довге волосся, латані американські джинси і футболку з ликом безсмертного Джима Моррісона. Може годинами розповідати

про неперевершений вокал Роберта Планта і бідкатися, що нинішня молодь занастила святі ідеали шістдесятих. Працює в ремонті електротоварів «Друге дихання» на Глибочицькій. У Еміка золоті руки. На кожному пальцю по коштовному персняю. Цю моду, за його словами, він у Рінго Старра перейняв. Прощаючись із господарями, Емік завжди каже одну й ту саму фразу, яку я вже і чути не можу: «Як казав великий Ерік Бердон, нам треба вшиватися звідсіль».

Емік живе шикарно, щомісяця отримує пакунки з-за кордону від родичів, але постійно ностальгує за Радянським Союзом, коли пиріжки були по десять копійок і кубинські сигарети по двадцять. Уже два роки Емік носить з ідеєю відкрити в Києві перший кооперативний тир імені Якова Блюмкіна, але каже, що є проблеми, бо в Києві все захопила українська мафія, яка вимагає, щоб тир був або імені Богдана Хмельницького, або імені Івана Мазепи. Емік любить Троцького і Бродського, каже, що тільки в еміграції може по-справжньому самореалізуватися творча особистість. За Еміком, саме спілкування з іноземцями в іншомовному оточенні змушує тебе сказати щось вагоме своє.

Емік дістав пляшку «Каберне», сказав, що треба підлікуватися. Сказав, що в нашому віці треба підживляти кров червоним. Сказав, що воно не тільки сприяє травленню, збагачує кров мікроелементами, зміцнює судини, але й радіонукліди виводить.

– Еміку, а звідки ти всю цю премудрість знаєш? – поціка-

вився я.

– Я всю цю премудрість знаю з сьомого тому Енциклопедії Брокгауза і Ефрона, – викотив свою стандартну відповідь Емік. Він її вичитав у книжці якоїсь емігрантки про якогось поета, розстріляного більшовиками, і завжди видає як власну. Свинство, звичайно, але я терплю. Ми, українці, взагалі народ терплячий і мудрий. А Емік любить паралізувати своїх візаві удаваною вченістю.

7 січня, середа

Подзвонила донька Мотря, привітала з Різдвом. Спитала, що таке ерогенні зони.

Відповів, що це ділянки тіла, що скучили за ніжними дотиками люблячих рук.

Донька дорослішає на очах.

Мотря – першокурсниця гуманітарного факультету Національного університету «Острозька академія», вивчає літературну творчість, член літературного гуртка «Острозькі черниці», вся в мене, моя гордість і надія. Мотря пише вірші про самотність, келії, свічки, кров та нерозділене кохання, що так характерно для її юного віку. Активно вивчає англійську й італійську. З нами жити не хоче, мріє познайомитися з італійцем для дружби і спілкування. Каже, що предки ми хоч куди, але наше покоління просто не розуміє їхнього покоління.

9 січня, п'ятниця

А я все чекаю, коли наша Мотря приїде до нас на канікули, та щось-таки заважає їй. Цікаво, що? Мотря каже, що намагається збагнути, хто вона така, прислухається до шуму вітру і плескоту хвиль своєї душі.

Мотрю я виховував на найкращих зразках української лірики, з дитинства прищеплював їй смак до художнього слова. Дарував їй книжки наших прекрасних поетес. Привчав римувати. І моя школа дала свої плоди.

Ось, наприклад, як трепетно і поетично пише моя Мотря.

Мотря Порядна

ПЕРСЕЙ

Стояла ніч, на зорі я дивилась з башти,
І свічка воском плакала у мене на столі,
Хвилину тому я читала лірику Забашти,
Й зібрались зморшки на дівочому чолі.

Чому щодня ти дивишся на іншу жінку?
Чому не глянеш у мій бік хоча б на мить?
І хто між нами збудував цю кляту стінку,
Яку не в змозі мої почуття розбить?

Тікаю я від подруг всіх і криюсь від людей,
І потай сльози ллю в подушку і в хустинку,
Не можу жити я без тебе, красеню Персей,

Знайди для мене щось у серці на хвилинку.

Та де там! Марно. Я для тебе зовсім нецікава,
Не помічаєш ти мою любов і поетичний світ,
Тобі на думці тільки необтяжлива забава,
Зірвати хочеш ще один жіночого кохання цвіт.

Ну що ж, таке мені, по всьому, випало життя,
На ньому трапиться ще терену усякого багатого,
А ти, мій красеню, колись знаєш мук і каяття,
За те, що серце чисте відштовхнув пихато.

По-моєму, дуже і дуже. І яке шляхетне ім'я дала своєму героєві – Персей. У цьому вчувається дух давньогрецької міфології, глибокий символізм і пошук свого ідеалу прекрасного. Десь так і я в юності писав, стиль мій. Не зганьбила доля нашого прізвища. Недарма мені її хвалила декан факультету, Магдалина Цуцик. Казала, що Мотря – це неординарна особистість, лідер першого курсу, вже сформований талановитий поет з правильним поглядом на життя, батьківщину, всесвіт. Лірична струна Мотрі притягує до себе, і ти дослухаєшся до неї і віриш їй. Довкола Мотрі гуртуються найобдарованіші студенти її курсу. І до того ж, така скромна дівчина, без жодного натяку на пиху через такого відомого в поезії батька.

Якому батькові не буде приємно почути таке?

10 січня, субота

Подзвонила Мотря, спитала, що таке петинг.

Сказав, що це передумова до дорослого світосприйняття, за яку відповідають ерогенні зони.

20 лютого, п'ятниця

Більше місяця хворів на грип, нікуди не виходив, часу зга-яно море. А міг же до Єгипту поїхати, відсидітися там. Нічого не писалося. А це ще гірше за грип. Це саме те, що називається творчою кризою. Гіршого годі і уявити для поета. Щодня лікувався по-народному. Перцівкою та оселедцем.

21 лютого, субота

Ніяких новин від колег по перу. Холодно, розумію.

22 лютого, неділя

Ну хоч би щось сталося, що б зрушило мене з мертвої точки! Хоч би який сюжет для моєї творчості!

Все тихо, як у часи застою. Немає творчої активності мас.

24 лютого, вівторок

Дзвінок із Спілки! Знову дав про себе знати отой тогорічний ганебний заколот у Спілці письменників України! Новий скандал у нашому творчому середовищі!

Ще 29 жовтня минулого року групка розкольників на чолі з Наталею Околітенко нелегітимно зібрала так звані «загаль-

ні збори» Спільки письменників у Пущі-Озерній, висловила недовіру нашому голові й обрала нового голову, ту ж таки Наталю Околітенко! В ніч проти 3 листопада група людей у цивільному вдерлася в приміщення рідної Спільки, прихопивши з собою і постіль, і повний пакунок з бутербродами, намагаючись протриматись до ранку і викликати всеукраїнський резонанс. Їх стримувала лиш чергова у вестибюлі, яка викликала міліцію, скориставшись єдиним працюючим телефоном у вестибюлі. Далі почався штурм Спільки невідомими автоматниками з чорного ходу, поки не прибула міліція. Міліція заарештувала чергову і відвезла її до Печерського райвідділка для дачі свідчень. Скоро прибув Яривчанський з письменниками і залагодив ту ганьбу, визволив чергову з буцегарні і відновив статус-кво.

Отака нечувана колотнеча серед митців, суди почалися, апеляції, касації. Кажуть, збанкрутіла влада хоче наш Будинок письменників захопати під провладний виборчий штаб, розпродати будинки творчості в Ірпені, Одесі, Коктебелі і Ялті.

В Ірпені, де я живу і працюю!

Боже ти мій, і це в нашій Спільці, яку створювали, плекали і підносили до нових висот наші класики! Це в нашій Спільці, що є останнім бастионом духовного єднання нації! Яка ганьба!

25 лютого, середа

Мені весь час дзвонять побратими, визначають мою позицію. Хтось самоусунувся, хтось закликає скликати позачерговий з'їзд письменників. Чекають і мого слова. А що казати людям? Поки що кажу, що ми живемо у тяжкі часи, а всі ті негаразди лише загартовують нашу націю. А далі видно буде.

А що, коли й справді Околітенко перейме всю владу? Тут із гарячковими заявами лізти на роги не слід, тут треба все до пуття виважити. Хтозна, як воно все там повернеться. Про всяк випадок накидав вірша для виступу, без зайвої політичної орієнтації, так щоб і вовки були ситі, і вівці цілі:

О люди, люди, небораки,
Куди ви ділися, дурні?
Куди сховалися, мов раки,
Куди залізли вдалині?
Чи чуєте поета голос,
Що лине з пойми Ірпеня?
Його нещасного, мов колос,
Додолу гне рутина дня.
Та він незламний, відчайдушний,
За правду може й в пику дати,
Коли якийсь митець дворушний
Захоче Спілку розпродати.
Йому начхати на посади,
Йому про красне слово дбать,
Дослухайтесь його поради:
Плекайте в серці благодать!

26 лютого, четвер

Подзвонила Мотря, спитала, що таке дефлорація.

Сказав, що це перший крок дівчини у доросле життя і серце саме підкаже, коли цей крок зробити. Дослухайся до свого серця, доню, але не поспішай із невиваженими рішеннями.

– А-а, так це, виходить, втрата дівчиною цноти! Так би просто й казав. А я думала, що це зривання перших весняних квітів.

– В якомусь сенсі, так воно і є, – промимрив я. – А що, в тебе вже хтось є?

– Та ні, батьку, просто тут чогось мої дівчата про таке говорили. Тепер я в курсі, дякую.

Мотрю я привчив за порадою чи поясненнями завжди звертатися до батьків, а не шукати відповідей невідомо у кого. Хто, як не батьки, зможуть щиро і терпляче відповісти на непрості запитання сучасного життя? І приємно, що Мотря не забуває батьківських настанов.

27 лютого, п'ятниця

Телеграма! Від Наталі Околітенко! Особисто мені!

«ШАНОВНИЙ КОЛЕГО

19 ЛЮТОГО 2004 ЗА РІШЕННЯМ АПЕЛЯЦІЙНОГО СУДУ КИЄВА НАБУЛО ЧИННОСТІ РІШЕННЯ СВЯТОШИНСЬКОГО РАЙСУДУ КИЄВА ВІД 11 ГРУДНЯ 2003 ЗГІДНО ЯКИМ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ НСПУ 29 ЖОВТНЯ

2003 ВИЗНАНО ЛЕГІТИМНИМИ ПОВНОПРАВНИМ ГО-
ЛОВОЮ НСПУ ВИЗНАНО НАТАЛЮ ОКОЛІТЕНКО ГЕН-
ПРОКУРАТУРА РОЗГЛЯДАЄ ПОДАННЯ ПРО ФІНАНС-
СОВІ ПОРУШЕННЯ КОЛИШНЬОГО КЕРІВНИЦТВА НС-
ПУ НА ЧАСІ АУДИТ НСПУ У ЗВ'ЯЗКУ З ЦИМ З'ЇЗД
НСПУ 28 ЛЮТОГО 2004 НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ ПРАВЛІННЯ
НСПУ=ГОЛОВА ПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ
ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ Н І ОКОЛІТЕНКО»

Виходить, Околітенко і справді голова і робить ставку й на мене. Що ж, приємно, слід визнати. Однак треба подзвонити всім, узнати, яка там розстановка сил склалася. Щоб не пошитися в дурні. Ну і діяти відповідно. Моє кредо просте – не лізти поперед батька в пекло. Згідно з українською традицією. Бо я українець, і таке щастя випадає тільки раз за життя.

Господи, ну чому весь час у житті доводиться робити вибір? Ну невже не можна спокійнісінько сидіти в своїй хаті і творити на радість вдячним читачам? Адже ж поезія не терпить метушні. Я ж нікого не чіпаю, чому треба обов'язково втягувати мене в якісь кололітературні інтриги?

Обдзвонив письменницьку братію, розпитав, що там і до чого, що показує барометр громадської думки. Всі сказали, що ні банана в Околітенко не вийде, що всіх обурила її розкольницька діяльність і очевидне покровительство з боку влади, що хоче нашу Спілку зробити своїм штабом наступ-

них виборів, а потім і продати якійсь сумнівній структурі. Що письменники завтра дадуть рішучий бій усім зазіханням на позачерговому з'їзді Спілки письменників.

Ну, тоді я – як усі. Слід іти на з'їзд, і треба виступити на ньому. Щоб і наше небайдуже приріпінське слово зазвучало, мов криця в бою.

28 лютого, субота

Мій виступ на Четвертому позачерговому з'їзді Спілки письменників України:

«Шановні побратими, українці, земляки!»

Мій виступ не був запланований за регламентом наших зборів, однак я хотів долучити і свого голоса до загальної думки нашого поважного зібрання.

Оце стою перед вами і вже не знаю, хто я — чи поет-лірик, чи поет-трибун. Бо промовчати сьогодні – то програти наше святе діло боротьби за правду і вкрити себе довічною ганьбою. Зараз іде тринадцятий рік незалежності нашої неньки України, і дехто в тій незалежності і розбудові держави вже розчарувався, але я все-таки вірю, що вогник надії і правди яскраво горить і горітиме завжди серед мороку злочинної байдужості, незугарної сірятини, духовного манкуртизму, зомбажного безпам'ятства та млявої хатоскрайності, що, мов ті гидотні-бридотні-підлотні-мер-

зотні щупальця кричущої бездуховності, душать нашу тендітну письменницьку горлянку, з якої ще рветься-несеться волення-стогнання-благання: дайте нам спокій! Руки геть від Спілки письменників! Дозвольте нам, панове, самим вирішувати свою долю. Не віддамо нашу Спілку на поталу політичним гендлярям! Не віддамо хриstopродавцям наш храм духовності і патріотизму!

Саме тому ми і зібралися тут просто неба, і біля стін нашої Спілки скажемо рішуче «ні!» усіляким зрадникам, відступникам, рейдерам і посіпакам політичних інтриганів з брудними руками, злим серцем і жаром у голові.

Я, як поет нашої Київщини, нашого росяно-барвінкового Приірпіння, не міг не відгукнутися на відомі ганебні події довкола Будинку літераторів. Пропоную вашій увазі мої останні поетичні рядки з цього приводу:

ПРО ШТУРМ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ У НІЧ ПРОТИ З ЛИСТОПАДА 2003 Р.

У листопаді купка знавіснілих інтриганів
В Будинок літераторів ввірвалася вночі,
Ну просто вам боївка очманілих хуліганів,
За браком лиш заряджених обрізів і наганів,
А так завбачливо усе взяли – і постіль, і харчі.

Їм на заваді стала мужня чергова у вестибюлі,
Що кинулась міліцію чимшвидше викликати,
Та поки правоохоронці щось там до пуття розчули,

*Немов у відділках своїх геть всі давно поснули,
Вона сама взялась удар нічних гостей тримати.*

*На ноги підійняла весь письменницький загал,
І в цьому допоміг їй телефон спілчанський,
Й розповіла про штурм, цей камуфляжний бал,
Про це свавілля владою припличених катал,
Аж ось примчав і розрулив все Ярівчанський.*

*А де, поете, будеш ти, коли якась сволота
Полізе нашу славу Спілку відбирати?
Невже без бою впустиши вразгу зграю у ворота,
Дозволиши слухати її паскудного бридкого рота,
А потім станеш вік себе за це картати?*

*Не вірю, що ти втратив вогник полум'яний
І думаєш відсидітись в байдужості окопах,
Бо сонця там нема, там є лиш простір тьмянний,
Застигнеш в ньому, мов солдатик олов'яний,
А ти ж митець, якого поважають у європах».*

Як аплодували мені побратими! Як посвітлішали їхні обличчя! Мене називали мужнім лицарем української духовності. Як гаряче тис мені руку Владислав Ярівчанський. Ще й сказав:

– Дмитре, ти поет від Бога. Ти навіть сам не усвідомлюєш масштаб свого таланту. Такі, як ти, Дмитре, народжуються не кожні п'ятдесят років.

Саме в цей момент подзвонила Мотря. Спитала, що таке жіноча мастурбація. Сказала, що дівчата щось про таке говорять, а вона – ні в зуб ногою.

Відповів, що саме зараз виступаю перед письменниками і це не найкращий час для ґрунтовної відповіді. Та й не великий фахівець я з цього питання. Але, коротко кажучи, жіноча мастурбація – це дрібненький пустоцвіт на невмирущому дереві кохання. Прісний сурогат, безбарвний ерзац. Любовний самообман нецілісних особистостей. А взагалі, можеш довідатись у своїх «Острозьких черниць», вони про це напевне краще за мене знають.

Кілька молодих поетес, що опинилися поруч, дивилися на мене з неприхованим захватом. Що такого особливого вони в мені побачили?

29 лютого, неділя

Лист від Мотрі! Як приємно, що наші діти все-таки ще пишуть батькам. Наводжу його дослівно:

«Любий таточку!

У мене все гаразд. Пишу собі, як ти і наказував. А от моя найближча подруга Мар'яна закохалася. У мотоцикліста Михайла. Михайло щомісяця з новою дівчиною, він тут усіх дівчат полонив. Михайло каже, що він не мотоцикліст Михайло, а байкер Скажений Мігель, і якщо Мар'яна хоче мати з ним щось конкретне, то нехай навчиться спочатку по-нор-

мальному розмовляти, а не вищебечувати як по-писаному, і тату зробить на плечі, ну і на байку хай навчиться їздити. Мар'яна присвячує йому свої вірші, а він тільки сміється. Каже, що то не вірші, а повна хріновина. Але ж то не повна хріновина, то такий у Мар'яни стиль. Вона постмодерністка і називає себе астральною сестрою Михайла Семенка. Мар'яна тихо плаче і каже мені, що вона для нього все зробить, тільки не знає що.

Казала, що не уявляє собі життя без Михайла і ладна руки на себе накласти.

Маріанна, наша спільна подруга, втішає її, як може, каже, що їй треба просто знайти когось іншого, хто б переспав з нею і оцінив її вірші, і все як рукою зніме. Так от Мар'яна і просила мене показати тобі її вірша, щоб ти дав хоч якусь пораду, бо ти для неї великий авторитет, вона твою поезію знає, може, і дійсно в ньому щось не так? І попросила тебе розказати їй, що треба зробити, щоб сподобатися Михайлові, і чи справді треба піти з іншим? І чи справді це знімає все як рукою?

Мар'яна просила, щоб ти написав їй особисто, будь ласка. Передаю тобі її вірша, в якому вона виливає свою душу і просить поради і допомоги.

Допоможи їй добрим словом, батьку.

P.S. Іще Маріанна радить Мар'яні не носити ліфчика, каже, що всі хлопці від цього просто дуріють. Це правда, тат-

ку? Чоловікам більше подобаються дівчата без ліфчиків?»

Мар'яна Натяжна
КРАГИ

*шпала я на тебе
це вперше зі мною отак
біля твого під'їзду
вся бліда стою
чекаю
коли ти прийдеши
мені холодно
і дощ із серця леться
та то не дощ
то тільки так здається
то мої невимовні
гарячі
сиві краплі
сліз
ти знаєш які
солоні
із димом
гіркі
ось і ти
пахнеш жінками
дай затягтися
пліз
я бачу
тільки твої черевики*

високі
чорні
як два круки
дуже дорогі
а очі підійняти
несила
ти сміявся і казав
дитя провінційне
то не просто черевики
то кльові краги
мала ще ти
а я на байку
в них їздив до Праги
там дівки абалденні
і пиво нормальне
рости студентко
ну я пішов
сама знаєш
врем'я воєнне
ще треба
відтягтися
хоча і ти нічого собі
ну давай
па-па
а як же я
куди мені іти
не збагну відразу
повіситись
газ в кухні пустити

у ванні втопитися
по венах бритвочкою
зробити щеплення
проти сказу
чи може напиться
чи вити
і що я маю
біль у серці
прокушені губи
до краплі випити образу
виходу нема
є тільки спогади
розмиті
невеселі такі
як міські графіті
так що робити
скажіть по секрету
уже б і послала тебе
та коли бачу
як ти прикурюєш
сигарету
ну просто
як мій батько
я знову ладна
цілувати
твої сліди
ну що ти
душу

мене
випрушуєш
ідеш
іди

1 березня, понеділок

Написав для Мар'яни відповідь, підбадьорливу, таку, щоб не відвернути молоде пагіння від поезії раз і назавжди, як то у нас не раз бувало. Я ж то добре знаю, як делікатно треба поводитися із вразливою молоддю.

«Дорога Мар'яно!

Вірш ваш, в цілому, гарний, видно, що писано щиро, емоційно, на зламі душі. Однак я, як знаний представник класичної школи в поезії, порадив би вам відійти від новомодного верлібру, непотрібних жаргонізмів, засуржикованості і перейти на традиційне римування. Що я і всім раджу. Повірте, так воно і краще буде, і надійніше. Я вашого вірша розумію. Але чи зрозуміє його читач? От і Михайлові вашому він не зрозумілий. Та не переживайте ви так за свого Скаженого Мігеля, ще приповзе до вас на колінах. А зробити це буде просто, адже він сам вам натякнув про свої уподобання, от і хваліть його мотоцикла, і щось там почитайте про них, скажіть якимось принагідно, що вам «Харлей-Девідсон» дуже подобається. Це мотоцикл такий американський. Непоганий мотоцикл. Ви в очах Скаженого Мігеля відразу виростете. І не тільки в його. А от іти з іншим не поспішайте, це ще встигнеться. Бо дівчина передусім цінується за лагідність,

тихий голос, витримку і цноту.

Але хочу сказати ще й таке: якщо вже беретеся за складання віршів, то про них треба знати чимбільше, і читати багато – щоб орієнтуватися у сучасній поезії.

Щастя вам.

Щиро ваш – Дмитро Порядний».

А яка ж то все-таки втіха бути не просто поетом, але й наставником творчої молоді! Не гіршим за викладача. Треба якось подумати про зустріч із студентами, у мене ж є чим поділитися з підростаючим поколінням.

2 березня, вівторок

Головна новина дня!

Верховна Рада прийняла постанову про святкування на державному рівні 85-ї річниці ЛКСМУ і посилення ролі громадських організацій у виховній роботі з молоддю. За прийняття постанови проголосували 260 народних депутатів. Кабінету міністрів, відповідно до прийнятої постанови, доручено розробити план заходів святкування цієї дати.

Мамо, де я? Невже совіти повернулися? Мене ж першого заарештують. Не першого числа, а першого за списком. За те, що я так довго боровся з цензурою.

Подзвонив Еміку, спитав, що це за діла. В якій країні ми прокинулися сьогодні?

Емік істерично сміявся, сказав, що шизуха косить наші ряди, а потім поставив мені «Знову в СРСР» Леннона-Мак-

картні на повну потужність на своєму американському програвачеві. Стецовому, як він висловлюється в душі сімдесятих. Сказав, що іноді вони повертаються знову.

– Хто вони? Сьогодні ж не п'ятниця, тринадцяте.

– Ленін завжди живий, Дмитре. Він хоч і помер, але живий. Це називається діалектичний матеріалізм. Або комуністична реінкарнація. Тільки Назару нічого не кажи, а то він з братчиками всю Верховну Раду в облогу візьме, паралізує роботу депутатів. Ти ж його знаєш, нашого вічного контраст.

Назар Цибуля – то мій другий найкращий друг. Після Еміка, звісно. А Еміку добре сміятися – йому завжди є куди тікати. У нього є вікно на Сході і запасний парашут. Добре влаштувався.

6 березня, субота

Прочитав збірку поезій під назвою «Алкохоку» якогось добродія на ім'я Юрко Позаяк. Чудово написано, нічого не скажеш, змістовно, цілісно, якісно. Із глибоким осмисленням предмета. Але я полюблюю не білий вірш, а римований. Може, в Японії хоку не римують, але ж ми все-таки в Україні. Чому не писати з урахуванням національних традицій? Справжнє українське хоку має бути римоване.

Але відчуваю, що обов'язково знайдеться якась падлюча журналістська морда, що неодмінно заявить, що хоку з римою – то вже не хоку, що хоку має бути із стількома голосними, із стількома приголосними і ще з казна-чим. Що

українським поетам, перш ніж за хоку братися, треба хоч щось про японську поезію знати, і все таке інше.

Та всім не догодиш, це і їжаків зрозуміло. А нам своє робить.

Написав добірку під назвою «Хоку про пиво», моя, так би мовити, антиверліброва відповідь старої гвардії всім модерністським поетам, що зневажають добру давню риму.

ХОКУ ПРО ПИВО

Холодне пиво, крекери, тараня,
Це саме те, що лікар прописав.
Я цю діету споживаю без вагання.

Я пиво пив і позначки робив у книзі.
І думав про поезію, дівчат, любов.
Отак я опираюсь творчій кризі.

На дівчину в кафе я глянув хтиво,
Вона так світло усміхнулася мені.
Бо випила вже третє світле пиво.

І знову та сама напасть.
Я не нашкріб на пляшку пива.
Ну а без гривні Клава дасть?

Всі знають, що жінки – це диво!
Звабливі груди, довгі ноги, секс.

Але не треба забувати й про пиво.

In vino Veritas, сказав колись Алкей.
А що ж народ шукає в пиві?
Просвітлення, розради і нових ідей.

Ніхто у забігайлівці додому не спішить,
Цілюще пиво проганяє всі турботи.
І серце вже не так по-зрадницьки щемить.

«Чернігівське», «Славутич», «Оболонь»,
Якому українцю ці марки не відомі?
Найкраще ними заливати сушняку вогонь.

Коли на ранок під рукою нема пива
І в холодильнику нічого не лишилось,
Тоді поетові не вродить творча нива.

Спочатку все було красиво.
Я все ще на ногах.
Спочатку було Пиво.

Як завжди, першим ділом відніс усе новеньке Зірці. Зірка сказала, що це найкраще, що можна придумати для чоловічої аудиторії. Викликала секретарку, простягла мій машинопис і владно наказала:

– Терміново в номер!

Мені ж Зірка мило усміхалась і почастувала кавою. Роз-

чинною, звичайно, «Нескафе», найдешевший варіант. Чому у нас в усіх редакціях п'ють тільки цю незмінну тупу «Нескафе»? Ну невже не можна зробити якийсь культурненький ансамбляж, наприклад, «Нескафе» з чарочкою «Десни»? Ну не в горбачовському часі живемо, справді-бо.

Що приємно, так це те, що я ще ніколи не мав проблем із Зіркою. Ніколи не переконував її в актуальності і якості моєї поезії. Як все-таки добре, коли маєш контакт з редактором. І що тебе розуміють як близького друга.

8 березня, понеділок

Міжнародний жіночий день.

Поцілував Інгу, зробив дві великі яєчні, заварив індійського чаю, подарував нові польські колготи чорного кольору, який так полюбляє моя дружина. Сказав, що в неї і досі струнки і привабливі ноги.

– Саме через твої довгі ноги і нафарбовані нігті на них я і одружився з тобою свого часу, – заявив я з гордістю. – Як добре, що жінки тоді ще носили спідниці і я міг як слід роздивитися ноги у потенційних подруг. Жіночі ноги для чоловіків мають вирішальне значення. Після грудей і сідниць, звісна річ. Твої виявилися найкращими.

Інга розплакалась. Чого жінки сприймають компліменти так близько до серця? Я ж не сказав нічого особливого. Кілька приємних слів, така дрібничка. Але і малий знак уваги для жінок багато що важить. Така вже жіноча психологія. Це

знає кожен джентльмен.

Ввімкнув телевізора. Ексклюзивні міжнародні новини!
Прорив у відносинах з новим українським партнером!

Леонід Кучма з дружиною Людмилою зустрілися з султаном Брунею і його дружиною в рамках шестиденного візиту до країн Азії. Хаджі Хассанал Болкіах Муїззадін Ваддаула отримав з рук Кучми орден Ярослава Мудрого I ступеня, а його дружина Раджі Істері – орден Княгині Ольги I ступеня. У відповідь Леонід Кучма став кавалером ордена Дарджа Керабат Лайла Утама I ступеня, а Людмила Кучма отримала орден Дарджа Керабат Сере Утама I ступеня. Зустріч пройшла в теплій, дружній обстановці.

Який я щасливий бути свідком заслуженого визнання України на міжнародній арені! Хіба не про це ми мріяли тринадцять років тому? Значить, відбулося!

Хай міцнішає у віках українсько-брунейська дружба!

Слава Україні!

Брунею слава!

12 березня, п'ятниця

Приїхав додому пізно, стомився, думки плутались, вірші не писались. Та й не дивно після усього того галасу з нашою Спілкою. Ввімкнув телевізора, саме давали «Золотого гусака». Оголосили грошовий приз за найкращу рекламу горілки «Луга-Нова» Луганського лікерно-горілчаного заводу, спонсора передачі. Що ж, зайві гроші не зашкодять. Треба буде

завтра спокійно посидіти за столом, попрацювати, так щоб написати достойну квінтъему на конкурс.

Ліг спочивати, і наснився мені мій ідеал України, де кожний живе в своїй хатці у вишневому садочку. І бачу я своє рідне село Забуччя, де минало моє нелегке босоноге дитинство, коли ще не знав я, в якій руці виделку тримати, коли ще не вилетів я з родинного гнізда у цей широкий світ, що поманив мене оманливим неоном великого міста.

А в селі моєму – аби ви знали, яка благодать! І озера з карасями (скільки ж я чужих ятерів повибирав – не передати словами), і городина яка хочете колгоспна (скільки ж я її додому приніс!). І верболоз над озерцями вмиває свої віти у кришталевих водах, і голі дівки купаються, і я за ними підглядаю хтивим оком, і травиченька зеленесенька, і качечки білесенькі, і лелеки в небі, і гриби у лісі, і комори повні, і люди веселі. Хмарки у високості біжать, бджілки гудуть, груші в сусідських садах манять до себе місячної ночі, ну просто як у раю.

І от бачу я себе погожої днини за столом з другом Василем у холодочку, і Інга хутесенько на стіл нам ставить макітру молоденької димучої картопельки, притрушеної золотавою цибулькою, підсмаженою на салі, а поруч гарячі варенички з сметанкою, кров'яночка, солоні огірочки, мариновані грибочки, редисочка, ну і запітніла сулійка, як годиться. Я ще не знав тоді, що все це колись стане образами моїх поетичних рядків. Василь розпитує про мої здобутки на ниві

лірики, я цікавлюсь його працею тракториста. Хіба погано? І час неквапом спливає, і бесіда легко переходить від екзистенціалізму Жана-Поля Сартра до плутаних стежок Джека Керуака.

13 березня, субота

Відразу ж уранці сів за стіл, з'явилися думки, образи мого сільського життя в Забуччі. Я згадав свого друга юності Василя, хильнув червоного домашнього для натхнення, і рядки рвонули розбурханим потоком:

ПРО МОГО ДРУГА ВАСИЛЯ

Я сидів з погаслою цигаркою в руці,
В сільській чайній, що звалася «Столова»,
І скрушно думав про незведені кінці,
Що збився вкрай я на ганебні манівці,
Не випивши з Васьком по «Луга-Нова».

Мій друг Василь, він тракторист, він поле оре плугом,
Він стомлюється крепко в посівну,
Йому б чарчину нежурниці перехилить із другом,
Так, знаєте, однеьким турбулентним духом,
Як пили наші козаки у сиву давнину.

«В обід ніззя! – нам відрубала тьотя Клава,
Буфетниця, мала така, а вредна – хоч кричи, —
Бо трактор, хлопці, не забава,

Навіщо вам на весь район погана слава,
Та ще й від голови на мед і калачі.

Приходьте ви до мене по роботі, як годиться,
Я вам сама холодненьку горілочку наллю,
Оцюю, «Луга-Нова», чисту, мов сльозиця,
Таку, що довго в нас не залежиться,
Ну все, гудбай, вже час вам на ріллю!»

Такого облизня ми зроду не ловили,
А ми ж не піонери, пішов нам двадцять другий рік,
Це вперше нам в обід сто грамів не налили,
Неначе гидко плюнуть в душу захотіли,
Тож ми в сільмаг, й взяли на двох. Томатний сік.

Здається, що приз у мене в кишені, якщо вони ще в стані зрозуміти весь ретро-ностальжі мого сільського життя. А як не в стані, то мені їх жаль і я їм щиро співчуваю.

15 березня, понеділок

Подзвонили з кіностудії «Укртелефільм», сказали, що зніматимуть кіно про Приірпіння, хочуть і мене зняти. Я сказав, що залюбки, але хотів би, щоб і мою Мотрю зняли, вона теж майбутня відома приірпінська поетеса.

Відповіли, що Мотрю знімуть потім. Попросили номер її мобільного.

20 березня, субота

Зайшов Емік, півгодини розводився про давні добрі часи, коли за три рублі можна було врятувати вечір.

От і сьогодні вся та ж відпрацьована тема: мало платять, на горілку не вистачає. Всі тільки іноземні електротовари нині купують, а вони, на жаль, ламаються не так часто, як наше фуфло. Хотів двоплитник «Саймон енд Гарфанкел» на Петрівці купити, та грошей пожалів. А всі родичі вже давно в Ізраїлі, їм там добре. Там тепло, там апельсини. Не імпорتنі, а свої, просто з садочка.

– Так чого ж до рідні не переїхати? – поцікавився я. – Там і тир легше було б відкрити, скажімо, імені Моше Даяна.

– Батьківщину не кидають у скрутний час, – відрубав Емік, витяг пляшку «Вінницької» і консервовану кошерну яловичину з Єрусалима.

Оце вам, браття, справжня відповідь патріота України. Це справжня громадянська позиція, це приклад для всіх нас. На цьому стояла і стоятиме земля українська. І ніщо нас не здолає. Шануймося, бо ми, українці, того варті.

Яловичину я нарізав своїм улюбленим червоним швейцарським ножиком, що завжди висить у мене на поясі. Еміку він спокійно спати не дає і він уже два роки канючить, щоб я йому його подарував. Нормальна тема? Кажу Еміку, що гострі предмети не дарують – погана прикмета. Емік каже, що він вищий за ці міщанські забобони і що радість від дарування завжди більша за радість отримування. Я пояснюю, що це сімейна реліквія, а той усе ніяк не вгамується.

Емік сказав, що всі його родичі родом із Вінниці. Ми випили за Вінницю і Єрусалим.

– Хай їм там добре тикнеться, – побажав Емік.

Чого це я маю з доброго дива дарувати свого улюбленого ножика, навіть якщо на нього поклав око мій найкращий друг? Я за нього 70 гривень заплатив.

21 березня, неділя

Подзвонив Еміку, попросив більше ніколи не вживати слова «фуфлю» в моєму домі. Для українського поета-лірика це як швейцарським ножем по серцю. Невже за стільки років дружби зі мною не можна було зрозуміти, з якою ніжною натурою ти спілкуєшся?

Емік пообіцяв, що «фуфла» більше не видасть, просив пробачення.

Я сказав, що спробую знайти якусь нішу в своїй душі, щоб вибачити його.

25 березня, четвер

Подзвонила Мотря, спитала, що таке коїтус.

Сказав, що це подальший важливий крок у житті після дефлорації.

Що у Мотрі в голові останнім часом? Невже це вивчають на курсі літературної творчості? Чому у неї ніколи нема до мене запитань з поетичної майстерності? І хто їй нашіптує такі слова на вухо? Вочевидь, чийсь нездоровий вплив.

Сподіваюсь, що не «Острозьких черниць».

27 березня, субота

Увечері зайшов мій сусіда і вірний друг Назар Цибуля. Назар родом із Переяслава, але перебрався до Ірпеня, бо тут ближче до Києва, де можна проводити змістовні політичні акції. Назар щоразу всім нагадує, що він український буржуазний націоналіст, член «Братства», всіх підозрює у зраді і переконаний, що нам усі навкіл чогось винні. Носить камуфляжний одяг, з-під якого визирає вишиванка. Назар тримає в Ірпені маленьку крамничку під назвою «Мед, дьоготь та інші українські товари». Крім меду та дьогтю він продає сокири і мишоловки. На кожній сокирі і мишоловці Назар власноручно дбайливо ставить штамп «Зроблено в Україні». Майже щодня Назар хоче з кимось розібратись і жбурнути кудись коктейль Молотова. Назар любить після третьої чарки всіх брати за барки і допитуватися, чи ти патріот України. Стіни Назарових кімнат прикрашають портрети Степана Бандери, Нестора Махна, Че Гевари, Ілліча Раміреса Санчеса, козака Мамая. Дружина Назара мовчки робить усю хатню роботу і стиха каже, що чоловіків не вибирають, їм коряться.

Назар любить українців. Назар не любить комуністів, соціалістів, комсомольців, КДБ та інших представників червоної раси. Назар любить гарбузове насіння, гречану кашу, перцівку, куманці, свистульки, вишиті рушники, постолі, трипільську культуру, козаччину, гетьманщину. Будинок На-

зара – справжній маленький етнографічний музей. До стіни його Назар прихилив дерев'яне колесо від старої підводи. Назар любить Україну.

Назар мріє, щоб кожному іноземцеві при в'їзді до України вручали державний гімн України в друкованому вигляді і на електронному носії, українською та англійською мовами. З обов'язковою символічною оплатою, що надходитиме до казни держави і спрямовуватиметься на розвиток української ідеї в світі. На День незалежності України Назар любить видертися на Говерлу, а на Водохрещу скупнутися в ополонці. Це загартовує дух українця, каже Назар.

Назар часто посилається на життєвий досвід свого батька, який, за його словами, були неграмотна, але дуже мудра людина.

Назар часто починає речення словом «позаяк». Без нього нема справжньої української мови, за Назаром.

Тринадцять найулюбленіших слів і висловів Назара:

1. «Геть!»
2. «Ганьба!»
3. «Свиня!»
4. «Пристосуванець!»
5. «Зрадник!»
6. «Запроданець!»
7. «Перевертень!»
8. «Посіпака!»

9. «Манкурт!»

10. «Безбатченко!»

11. «Лакиза!»

12. «Скурвились усі!»

13. «На палю!»

Назар щоразу мене питає, що буде з Україною далі. Я щоразу відказую, що доля України залежить від нас самих, від того, який внесок ми робимо кожний на своєму місці, від того, як прищеплюватимемо своїм дітям любов до рідного краю.

– Усе це так, – каже Назар, – але ж на нас з усіх боків тиснуть америкоси і москалі. Америка не дає кредитів, а Росія скуповує промислові підприємства Донбасу, точить зуби на острів Тузла, хоче навечно прописатися в Севастополі, споконвічній колисці українського флоту. А тобі, Дмитре, хто з політиків найбільше подобається?

Я відповів, що Наталя Вітренко. Мені подобається її чесна, безкомпромісна позиція до МВФ і НАТО. До того ж, вона жінка, а цивілізованість суспільства не в останню чергу визначається відсотком жінок в політичному і суспільному житті. Вже дванадцять років минуло, як Україна здобула незалежність, а де наша Віолетта Чамморро, Гру Харлем Брутланд, Вігдіс Фінбогадоттір? Мені соромно за наш парламент, що є прикладом ганебного чоловічого шовінізму, мені соромно, що ми згадуємо про жінку лише 8 березня, лице-

мірно відкуповуючись від своєї совісті букетиком дешевих мімоз. Адже ж українська жінка – це не просто жінка, але й мати, берегиня домашнього вогнища, муза (у поетів), натура (у художників), активний будівник української державності (у Верховній Раді).

– А що ж ми самі? – спитав я Назара. – Коли востаннє ми дарували квіти дружинам, як давно ми не мили підлогу у себе вдома, не смажили яєчню на сніданок? Куди поділися часи наших мрій? Невже за повсякденними клопотами цього шаленого часу ми, чоловіки, маємо право забути своє перше кохання, перше побачення, перший несміливий поцілунок? Що ж ми за народ такий черствий? А ти, Назаре, що ти для жінки зробиш? Поглянь, як твоя Оксана все по господарству робить, на роботі все встигає, після роботи і продукти купить, і борщ зварить. Ще й за тобою доглядає, як за дитиною. І за собою слідкує – найстрункіша жіночка на нашій вулиці, просто фотомодель. А тобі це все як належне, вірно?

– Так що я маю їй зробити? – змінився на обличчі Назар.

– Пам'ятника поставити!

– Прийде час, поставлю, – пообіцяв Назар і швидко попрощався, пославшись на те, що треба ще курей нагодувати. Але скоро зайде знову, тоді й поговорить про все, що на душі накипіло.

Господи, коли ж ми навчимося слухати і чути співрозмовника, жити проблемами суспільства, а не тільки дрібновласницькими інтересами? Коли ми підіймемося на вищий сту-

піль розвитку, коли станемо прикладом для всіх цивілізованих націй? Де наша толерантність до опонента, кінець кінцем? Ми ж українці. Без нас Європа – неповноцінна Європа.

28 березня, неділя

Європа без України. Як сумно це чути.

А скільки стало охочих отримати наш паспорт! Багато хто бажає дістати його всіма правдами й неправдами. Високо цінується наш паспорт на міжнародній арені. Та мене передусім непокоїть, чи не стане наш паспорт предметом купівлі-продажу в руках спритних гендлярів у наш нелегкий час? Хто боронитиме наше громадянство від липкоруких пройдисвітів без честі і совісті? І чому мовчать мої брати з письменницького цеху? З ким ви, працівники пера?

А от я не мовчу. Коли треба, я стаю поетом-трибуном. Бо слово – то моє єдине літературне кайло. Написав нову квінтъему «Про український паспорт». Патріотичну. Зразок моєї громадянської лірики і принципової життєвої позиції у відстоюванні права України на своє достойне місце серед європейських держав.

ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ПАСПОРТ

«Я – комуніст».

І цим усе сказав.

Борис Олійник

Я гордо вам скажу: я – щирий українець.
Та цим я ще не все сказав.
Коли б я заявив, що я якийсь малієць,
А чи то турок, мавр, чи сомалієць,
Тоді б мене впритул ніхто не помічав.

Колись я повертався із Британії додому,
Запхав чотири пари джинсів в «дипломат»,
І щоб не хвилюватися, прийняв у барі рому,
Та все не знав, як підстелить собі солому,
Якщо причепиться падлючий митник-кат.

Я не люблю ніде дарма грошей платити,
Тому у декларацію вписав лишень дві пари,
Блідий підходжу до контролю, хочу пити,
І тут той шкуродер велить мій кейс відкрити,
Ну все, пропав, все відберуть кордонів яничари.

Та я ж не казна-хто, я представник країни,
Чий прапор над планетою достойно майорить,
Дістав я паспорта з тризубом – гербом України,
Який вже знають й греки, й шведи, й фіни,
А цей орел щось очі опустив і все мовчить.

Тихенько тицьнув йому в лапу шоколадку,
І враз той декларацію без шуму підписав, —
«Усе о'кей, проходите, прошу пана, на посадку,
У вас усе відповідає міжнародному порядку», —
Й прогнувся весь. І честь так запопадливо віддав.

31 березня, середа

Подзвонив Назарові, прочитав йому нового вірша. Назар сказав, що я ще раз підтвердив свою високу марку небайдужого українця. А нині це особливо важливо, коли скурвилися практично всі, дбають не про українську ідею, а лише про власну кишеню. Сказав, що такого вірша було б добре на музику покласти. І ввести до шкільних підручників для обов'язкового вивчення напам'ять. Щоб юне покоління мало чіткі життєві орієнтири. І завдяки такій літературі ми протримаємося, вистоїмо, переможемо.

Гарні слова сказав Назар. Але треба зробити і щось практично. Отож поїхав на Окружну, роздав тамтешнім красуням свою останню збірку сонетів «Любов і вірність» із автографом. Дівчата щиро раділи, просили не забувати, приїжджати ще. А те, що у король з Окружної нелегка робота і непроста доля, так хто у тому винен? Час, тільки цей невгамовний, розхристаний час на зламі століть. Що маємо, те маємо. Як писав Девід Герберт Лоуренс, усяк живе, щось продаючи. До речі, у мене «Коханець леді Чаттерлей» ще не читаний.

Та хай там як, а триста тисяч наших дівчат (це тільки офіційно!) самовіддано працюють в індустрії інтимного сервісу в усьому світі. А це, слід визнати, вагомий внесок України в світову економіку. Є ще і політична складова. Це справжній інтернаціоналізм, причому не на словах, а на ділі. А які ж гарні наші дівчата! Куди там парижанкам з бульвару Кліші

братися!

1 квітня, четвер

Подзвонила Мотря, сказала, що після мого листа Мар'яна сама зацікавилася мотоциклами і всіх здивувала новим римованим віршуванням. І гарно в неї виходить, і мені вона за пораду дуже завдячує. А Михайло нею так і не зацікавився. Натомість її віршами зацікавилася Маріанна, і тепер вони весь вільний час проводять у Маріанни вдома, біля церкви Святої Анни. Маріанна каже, що всі чоловіки – свині, їм тільки одного треба. А насправді цих свиней треба тільки хлистом виховувати, прикувавши кайданами до ліжка. І що нема нічого кращого за справжню жіночу дружбу.

– А що це значить – тільки одного треба? – спитала Мотря.

Я сказав, що дистанціююсь від позиції Маріанни. І не всі ми свині, не треба узагальнювати. Є ще й підсвинки. А «тільки одного треба» – це значить смачно поїсти.

Мотря ще сказала, що Мар'яна просила мене попитати, що коли цноти вже немає, то чи цінуватиметься така дівчина лише за лагідність, тихий голос і витримку?

Відповів, що цінуватиметься, передусім, за життєвий досвід.

2 квітня, п'ятниця

Подзвонила Зірка Нечитайло, головний редактор «Іртиського вісника». Попросила написати щось для них такого

лірично-еротичного. Сказала, що зараз еротика дуже в ціні, читачам подобається ця тема, а навесні це особливо актуально. І вона збільшуватиме попит на «Ірпінський вісник». Просила відгукнутися на її прохання, не забути, а за нею не заіржавіє.

А що мало заіржавіти за Зіркою? Це що – метафора?

3 квітня, субота

Теми еротики я ще ніколи не торкався. В поезії, звісно. Я писав тільки про перше кохання і вірність. Для еротики треба себе відповідно налаштувати. Для цього натхнення треба.

А натхнення не було. Відтак, подався до кінотеатру «Екран». Давали кінокласику – «Еммануель» за безсмертним романом Еммануель Арсан. Як і п'ятнадцять років тому, був зачарований грою Сильвії Крістель і режисурою Жюста Жекіна. Фільм про життя жінок за кордоном.

Скільки спогадів! І яких!

Вийшов з кінотеатру із сум'яттям почуттів. Був стурбований весь день, весь час думав про неземне кохання, про свою роль у цьому світі, про пошуки прекрасного.

Жінки на вулицях Києва виглядали особливо гарними і привітними. В них був якийсь дивовижний шарм. Хотілося поцілувати кожну. Я довгим поглядом дивився на них і подумки просив подарувати мені натхнення.

Як швидко проминає життя. І ми у ньому лише піщинки.

4 квітня, неділя

Ще раз переглянув «Еммануель». Яка ж там, до всього, приємна музика! Подзвонив Еміку, порадив і йому. Він ще жодного разу не бачив. Темнота! Як люди можуть так себе обкратати? А з другого боку, я заздрю Еміку, який може вперше отримати насолоду від класичної стрічки.

5 квітня, понеділок

А кінокласика таки надихнула! Написав нову квінтъему! Лірично-еротичну, як і просила Зірка. Оце і є життедайна сила мистецтва.

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ

Люблю тебе, мій світе потаємний, чарівний,
Дівчат струнких, що старанно фарбують вії,
Красунь, від поглядів яких я ходжу геть дурний,
Жінок, що радо нам дають притулок неземний,
І яtringь хіть, і викликають сексуальні мрії.

Люблю тебе, моїх нічних фантазій німфоманко,
Твої звабліві ніжки на підборах цокотливих,
Люблю тебе, спокусливо зодягнена панянка,
Тебе, нічний метелику, сучасна куртизанко,
Що вводиш мене в світ нових шукань грайливих.

А в тому світі є всілякі натяки і знаки романтичні —
Бретелька ліфчика, яка сповзла, скажімо, випадково,

Глибокий виріз декольте, легкі парфуми екзотичні,
Панчохи з швом, яскравий грим й помада еротичні, —
Усе оте, що виглядає трішки театральнo й загадково.

Все відбувається в маленькому недорогому ресторані,
Офіціант вино галантно налива відвідувачці в чарку,
За столиком сидять у гарних сукнях миловидні пані,
Руденька вгледіла когось на рідкокристалічному екрані,
Ну а білявка з шиком дістає із сумочки тонку цигарку.

Це знак тобі піднести незнайомці запальничку,
Підскоч до неї, розкажи бувальщини, історії веселі,
Підсунь завбачливо порожню попільничку,
Та більше жартів, сміху, компліментів, і цю нічку
Ти проведеш за любощами з нею у її оселі.

6 квітня, вівторок

Я знову згадував своє парубоцтво, мої походеньки на околиці Забуччя. Хіба може забутися те, що бачив щирими молодими очима? Чому я ніколи не виклав на папері свої юнацькі враження від побаченого у молоді літа? Треба надолужувати, час невблаганний. А інтимна лірика завжди в ціні. Про це і Зірка мені нагадала.

Отож написав нову квінтъему. Ностальгічну. Про те перше романтичне відчуття близькості, яке запам'ятовується назавжди і живить тебе незабутніми спогадами впродовж життя.

ПРО ЯГІДНІ МІСЦЯ

Схотілося одного дня мені солодких ягідок,
От і гайнув поназбирати їх в Забуччі,
Аж гульк – побачив я шістьох оголених дівок,
Що кинулися, сміючись, поплавати в ставок
З тінистої, порослої кущами кручі.

Там дуб стояв неподалік, до нього я припав
І пристрасно на мавок у воді дивився,
Таке не часто щастя випаде, я добре знав,
Тому від любощів жаги аж мало не стогнав,
І зуби зціпивши, за дубом тим я крився.

То був розкішний вроди і жіночності парад,
Широкі стегна і пружні округлі груденята,
Не втриматись від цих спокусливих принад,
Від радощів бурхливих еротичних ескапад,
В яких ми пестимо красунь соски і ноженята.

Скупалися русалоньки. На берег нумо вибиратись,
І безсоромно, граючи, до дуба голі підійшли.
Я похолов. «Ну, – думаю, – тепер не відбрехатись»,
Та кралі ті привітно дружно почали всміхатись,
Коли мене, припишклого, отамечки знайшли.

«Красунчику, не хочеш всіх нас скуштувати?
Вважай, щасливе матимеш сьогодні полювання,
Не проти ми гуртом себе достойному віддати,

Та не соромся так, ти лиш почни нас цілувати...»
Я і понині не забув той дикий шал кохання.

7 квітня, середа

Подзвонив Еміку, прочитав написане. Емік довго мовчав, важко дихав, а тоді сказав, що це найкраще, що він чув від мене за останній рік. Просто шарман, висловлюючись науковою мовою. І попросив написати ще такого, що так приємно чути і відчувати себе знову молодим, бо не часто почуєш від українських поетів високохудожню любовну лірику. Всі пишуть про якісь абстрактні поняття, а у мене – закінчена оповідь, така, що і собі такого хочеться.

Як приємно, що твоє слово знаходить відгук у вдячних душах слухачів! Саме задля цього я і живу. Як то кажуть, vox populi – vox dei.

8 квітня, четвер

Поїхав на Петрівку, придбав двотомну «Історію мого життя» Джакомо Джироламо Казанови і «Фанні Хілл» та «Мемуари сластолюбця» Джона Клееланда. Читав запоем. Уміли. Уміли відчувати життя у вісімнадцятому столітті! Зателефонував Еміку, зачитав йому деякі місця, що зачепили за живе. Емік сказав, що він перший у черзі, коли я скінчу.

Я сказав, що скінчу через три дні.

Щось прокинулось у мені, те, що мовчало стільки років. Це «щось» не дає мені спокою, ятрить мою хіть. Весь час

зняться голі, звабливі жінки. Весь час думаю про любовці. Не знаю, добре це чи погано. Якись спогади буремної юності на-кочуються, де вже й імен не пригадати. Скільки їх, тих імен, було? І тільки одне з них стало доленосним – Інга.

А може, то весна так на мене цього року діє? А може, це криза середнього віку? Точно, це вона! Я про неї багато читав, але не вірив, що вона так несподівано постукає до мене: а ось і я!

9 квітня, п'ятниця

Відніс дві останні квінтъеми до «Ірпінського вісника». Така поезія відразу ж пішла в номер. У рубрику «Поезія нашого краю». Зірка Нечитайло несказанно зраділа, просто благала ще щось такого принести. Назвала мої вірші променем світла серед сірятини буденності. І додала, що є великою шанувальницею моєї творчості, особливо любовної лірики. Я пообіцяв, що далі буде, але нагадав редакторові, що все залежить від натхнення, від образного світосприймання, від стану душі, зрештою. Адже душа поета – то така тонка субстанція, що має як зовнішній, так і внутрішній світи.

Зірка сказала, що завжди рада бачити мене у себе. І простягла свою візитну картку, мило усміхаючись, як завжди.

Я так і не зрозумів, про що це вона. Зірка весь час мені на щось натякає. Невідомо, на що. Чому жінкам так часто бракує визначеності у своїх висловлюваннях, чому після їхніх заяв ніколи до пуття не знаєш, що тобі на це слід робити

чи відповідати? Невже жінка – то справді найбільша загадка людства? Треба спитати у Еміка. Він розумний і розважливий. Як і його Яна. їхній шлюб – взірець любові, відданості, мудрості і взаєморозуміння.

10 квітня, субота

Та хай там криза середнього віку, аби тільки не творча! Так одразу ж і написалось. Про те саме. Про що кожний думає, та не наважується вголос сказати. Чи то від сором'язливості, чи то від удаваної добропорядності. Чому ми, українці, так грубо глушимо в собі прекрасне? Чому не дамо йому вихлюпнутися назовні?

Написав нову квінтъему. Про несподівані знайомства, що можуть перерости у приємні відчуття і глибокі почуття.

ПРО ОЛЮ

Я випадково вздрів її під вечір у крамниці.
Красуня, що й казати... Подивився хтиво,
По грудях поглядом ковзнув, поцінував сідниці,
Що випинали з-під з короткої червоної спідниці,
І вирішив не пропустити це природи диво.

Поштиво підійшов, вклонився, привітався,
Як чинить кожний до панянок ласий чоловік,
Казна-яких байок наплів, грайливо усміхався,
І кралю запевняв, що оце вперше закохався,

Вона і каже: «Йди за мною, я живу неподалік».

Швидко прийшли. Вина мені дівиця наливає,
Ми випили на брудершафт, поцілувались,
Тут незнайомка, кваплячись, усе з себе скидає,
І всього зайвого позбутися мені допомагає,
І пристрасно ми стоячки хвилинку обіймались.

Нарешті ліжко! Ластівка моя уся тріпоче,
Намацав хутко її білі груди – чудо із чудес!
«Вже йди до мене», – звабниця шепоче,
Мого проникнення вона несамовито хоче,
І ми удвох без сну всю ніч літали до небес.

Любилися нестримно, палко, просто очманіли,
Фантазіям, рукам й тілам обоє дали волю,
На вигадки були майстри, бо ми всього хотіли,
Спинялись трохи відпочить, і знову мали сили,
І я відчув, що покохав нову знайому Олю.

11квітня, неділя

Подзвонив Емік, сказав, що вже переглянув «Еммануель», «Грецьку смокву» та «Глибоку горлянку». Фільми – те, що лікар прописав! Сказав, що відчуває, що все життя себе обкрадав. Але час ще є.

Чомусь згадалось гасло мого дитинства «Африка прокидається!».

12 квітня, понеділок

А натхнення не полишило мене і сьогодні. Писалося про кохання, що характерно. У форматі квінтъеми, що теж характерно.

ПРО МОЮ НАТУРНИЦЮ

Майстерню мав я на Андріївськiм узвозі,
Де у вихідні вся наша братія митців гуляла,
А в будні, на моєму дерев'яному порозі,
Пройшовши по маленькій звивистій дорозі,
Приваблива натурниця опівдні вже стояла.

Заходить досередини, чарівно усміхнеться,
Огляне витвори мого останнього малярства,
А в мене серденько вже стугонить і рветься,
Не в силі витримать, коли ж та роздягнеться,
Щоби побачити всі самоцвіти її царства.

А та, неначе справді хоче хіть мою дражнити,
Неквапом так, поволеньки зніма панчохи, блузку,
О Господи, хіба таке спокійно можна пережити?
Де сили взяти, щоб тут просто не зомліти?
Чи це підвладно витримати серцю й мозку?

Бісиця хитра робить так щораз, не поспішає,
Затим пита: «А де ж цукерки, фрукти, кава?»
Без ліфчика і трусиків на мій диван сідає,
Закине ніжку на стілець, журнальчика гортає,
Й сміється радісно, моя зваблива пава.

Бігцем несучи їй мед, горішки, чашку чаю,
Забуду, що вона прийшла, щоб позувати,
Примощуюся поруч, і цілую, і зітхаю,
І дівчина розводить руки, і я її вже маю...
Ну хто тут буде кидати таке і малювати?

13 квітня, вівторок

Сьогодні вже писалося якось само собою. Швидко і якісно. З натхненням. З почуттям. Як то кажуть, що далі в море входиш, то воно приємніше.

ПРО МОЮ ПОДРУГУ

А ще була у мене ловка сіроока молодиця.
Віддавши вранці чоловіку данину мізерно,
Наторохтівши купу нісенітниць, як лисиця,
Летіла на побачення зі мною, мов та птиця,
І любощами обсипала щедро і майстерно.

Спочатку залп міцних французьких поцілунків,
Укупі з хвильним запахом її дружного тіла.
Отримавши такий заряд п'янок частунків,
Еротики сюрпризів, цих жіночих подарунків,
Я мушу перейти до справжнього кохання діла.

Я щонайперше вушка пані язичком торкаюся,
Від цього дамочки втрачають голову і мліють,
Це я не раз в інтимі перевірів, присягаюся,

Я і собі цих пестоців ніколи не цураюсь,
Та і дівки про них, прикривши очі, мріють.

А потім руку слід заслати любці під кофтинку,
І ліфчика чимшвидше вправно розстебнути,
Погладити їй ніжно груденята, плечі, спинку,
І не спинятися нізащо ні на мить, ні на хвилинку,
А далі одягу всього хутесенько позбути.

Без зайвих слів потрібно дати жінці насолоду.
Щасливий я, коли та скрикує і стогне у знеможі,
Коли, вдоволена, дарує всю свою природу,
Без роздумів іде на любощів нову пригоду,
Й на завтра знову сонячна у тебе на порозі.

14 квітня, середа

Головна новина дня!

Віктор Янукович, прем'єр-міністр, був обраний єдиним кандидатом на пост Президента від парламентської більшості.

А я і забув, що цього року вибори нового президента! Ну що ж, кандидат достойний, досвідчений, мудрий. Треба буде серйозно подумати над своїм громадянським вибором.

А при чому, власне, тут я? Мені ж вірші писати треба! Хіба можна гаяти час на такі дрібниці, як вибори президента?

Написав нову квінтъему. Про випадкові життєві колізії, що можуть зненацька захопити нас у найнесподіваніших місцях.

ЖОРСТОКИЙ РОМАНС

А от послушайте з життя мого такую оповідку...
В вагоні-люкс я вирушив із Києва з комфортом,
Й несамохіль накинув ласим оком на сусідку,
З великим бюстом і в панчохах в крупну сітку,
Яка мене вже пригощала шоколадним тортом.

Вирішую здаля зайти, от і беру я слово:

«А хто ви і куди, мадам, чи можна вас спитати?»

«Та я кондитерка сама, а їду аж до Львова».

«То ми попутники тоді! Ну що ж, гаразд, чудово».

Відразу я про торт забув й схотів її спізнати.

Підсів до неї, в голові думки лиш про адюльтер.
Та й дама, бачу, вже готова, миттю розпалилась,
Її руку запускаю під мереживний бюстгальтер,
Обоє кидаємось у інтимних пестошів фарватер,
І так раптово в нас інтрижка закрутилась.

Нестримно хочу любощів, про них її благаю,
Попутниця мені і каже: «Тільки б ти не охолов!»
Мене це підохочує до дії, і я даму роздягаю,
Усю свою майстерність Казанови розкриваю,
І пасія моя зітхала і стогнала нічку будь здоров!

Вже скоро Львів. Не хочеться вставати й одягатись,
Такий знайомства на колесах швидкоплинний час,
Моя нічна коханка починає мовчки фарбуватись,

Ще трохи, і перон. Лишилось тільки попрощатись.
Й у справах невідкладних бігти. І згадувати зрідка нас.

15 квітня, четвер

Написав нову квінтъему. Про кохання уві сні молодого студента художнього інституту до молодії студетки того-таки інституту.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.